

22110209

NORWEGIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NORVÉGIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Choisissez ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til *én* av de følgende tekstene:

1.

Det er heilt umogeleg å få stemt gitaren

- Det er heilt umogeleg å få stemt gitaren, og snart skal dansen begynne, i salen er alt ein god del folk, dei fleste i salen er nok av dei som har noko med det å gjere pluss kameratane og venninnene deira, alt i alt ein heil flokk, ser eg gå rundt i salen når eg no kikkar opp frå skjulet eg har bak det lange håret som heng ned framfor auga mine. Eg står bøygd over gitaren og
- 5 skrup og skrup på ein stemmeskrue, eg skrup den heilt ned og strengen dinglar nesten laus då eg klimprar på den, eg skrup oppover oppover, eg høyrer tonen gli oppover, eg klimprar på to strenger, kan det no vere rett? nei framleis surt som berre det, eller? og eg skrup vidare, eg skrup og skrup, opp og ned, eg skrup og skrup og trommeslagaren dunkar alt han er god for og klirrar med cymballar og bassgitaristen dunkar han også og han andre på gitar står og slår akkord etter akkord
- 10 og eg får honen* ikkje stemt denne elendige gitaren min. Eg skrup til, og strengen ryk. Eg kastar håret bakover og ropar at strengen rauk. Dei andre held bare fram med bråkinga si. Eg pluggar ut gitaren og går bak scenen, i gitarkassen har eg reservestrenger. Eg finn meg ein ny tredjestreng. Eg skiftar strengen, skrup den sånn passeleg til. Eg går fram på scenen. Eg pluggar inn gitaren, igjen begynner eg å stemme gitaren. Eg høyrer ikkje noko. Eg ropar at dei andre må vere stille.
- 15 Dei blir stille. Eg prøver å stemme gitaren. Eg får det ikkje til. Eg ber den andre gitaristen å gi meg tonen, han klimprar på den tredje strengen sin. Eg skrup.
- Litt til, seier han.
- Eg skrup litt til. Eg ser den andre gitaristen, han ristar litt på hovudet sitt. Eg skrup litt til, klimprar. Han løftar auga, står og lyttar.
- 20 Litt opp, seier han.
- Eg skrup litt opp, klimprar.
- Litt til, seier han.
- Og no begynner det å høyrast ganske reint ut.
- Nesten no, seier han. Litt til kanskje.
- 25 Eg skrup litt opp, klimprar.
- Litt ned, seier han.
- Eg skrup litt ned, klimprar.
- Det var no honen, seier han. Ta den heilt ned, så prøver vi igjen, seier han.
- Eg skrup strengen heilt ned. Han slår den opne tredje strengen sin. Eg begynner å
- 30 skru oppover. Eg høyrer at det nærmar seg. Det nærmar seg. Eg ser at han andre gitaristen nikkar. Eg skrup litt til. Og så høyrest det ganske reint ut.
- Nesten, seier han andre gitaristen.
- Eg skrup litt til, det blir surt, eg skrup meir og meir og eg høyrer snart at det nærmar seg igjen.
- Litt til.
- 35 Forsiktig no, seier han andre.
- Eg skrup enda litt til. Og eg høyrer strengen breste.
- Faen, seier eg.
- Den andre det, seier han andre.

40 Eg går bak igjen til gitarkassen, skal hente endå ein streng. Men eg ser at eg ikkje har fleire tredjestrengar. Eg ropar og seier at eg ikkje har fleire tredjestrengar igjen, eg må få låne ein, seier eg og han andre gitaristen går til gitarkassen sin og ser etter ein streng. Eg ser han stå og støtte det eine kneet sitt mot golvet og han rotar rundt nede i gitarkassen sin og leitar etter ein streng. Han ser mot meg.

Eg trur ikkje eg har, seier han.

45 Og han rotar vidare rundt i gitarkassen sin. Han reiser seg opp, ristar på hovudet sitt.

Eg har ikkje, seier han. Eg finn ikkje nokon tredjestreng.

Då må eg spele med fem strengar, seier eg.

Det går vel det, seier han.

Ja folk er jo alt komne, seier eg.

50 Det går det, seier han.

Jon Fosse, *Prosa frå ein oppvekst* (1994)

* honen: er et uttrykk som brukes enten alene eller i sammensetninger, så som “ka honen!” eller “honen ta deg!”. Uttrykket “Honen ta deg!” er en avledning av “hunden ta deg!”, som igjen kommer av “fanden ta deg!”. “Hunden” ble i gammel tid brukt som banneord i stedet for “fanden”.

2.

Hestene står i regnet

Når mitt sinn er fylt av drømmer,
mere dunkle, mere fjerne
mere ville, mere hete
enn mitt hjerte kan forstå,
5 vil jeg bare stå i regnet
slik som hester står i regnet
på en bred og saftig slette
mellom tunge fjell, som her.

Stå og kjenne kroppen suge
10 dette svale, sterke, våte,
som i strie strømmer siler
over ansikt, hår og hender.
Likne skogen der den suger,
som et barn, av himlens bryster.
15 Likne sletten, full av sødme,
sitrende av fromt begjær.

Slik som hester står i regnet,
lutende, med våte flanker,
og lar duft av muld og væte
20 drive sterkt og søtt i sinnet,
vil jeg stå og bare være
og la himmel-yret falle,
inntil tanken fri for feber
følger drømmene til klarhet
25 i en steil og stille ro.

Astrid Hjertenæs Andersen, *De unge søylene* (1948)

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til **ein** av de følgjande tekstane:

1.

Det er heilt umogeleg å få stemt gitaren

- Det er heilt umogeleg å få stemt gitaren, og snart skal dansen begynne, i salen er alt ein god del folk, dei fleste i salen er nok av dei som har noko med det å gjere pluss kameratane og venninnene deira, alt i alt ein heil flokk, ser eg gå rundt i salen når eg no kikkar opp frå skjulet eg har bak det lange håret som heng ned framfor auga mine. Eg står bøygd over gitaren og
- 5 skrup og skrup på ein stemmeskrue, eg skrup den heilt ned og strengen dinglar nesten laus då eg klimprar på den, eg skrup oppover oppover, eg høyrer tonen gli oppover, eg klimprar på to strenger, kan det no vere rett? nei framleis surt som berre det, eller? og eg skrup vidare, eg skrup og skrup, opp og ned, eg skrup og skrup og trommeslagaren dunkar alt han er god for og klirrar med cymballar og bassgitaristen dunkar han også og han andre på gitar står og slår akkord etter akkord
- 10 og eg får honen* ikkje stemt denne elendige gitaren min. Eg skrup til, og strengen ryk. Eg kastar håret bakover og ropar at strengen rauk. Dei andre held bare fram med bråkinga si. Eg pluggar ut gitaren og går bak scenen, i gitarkassen har eg reservestrenger. Eg finn meg ein ny tredjestreng. Eg skiftar strengen, skrup den sånn passeleg til. Eg går fram på scenen. Eg pluggar inn gitaren, igjen begynner eg å stemme gitaren. Eg høyrer ikkje noko. Eg ropar at dei andre må vere stille.
- 15 Dei blir stille. Eg prøver å stemme gitaren. Eg får det ikkje til. Eg ber den andre gitaristen å gi meg tonen, han klimprar på den tredje strengen sin. Eg skrup.
- Litt til, seier han.
- Eg skrup litt til. Eg ser den andre gitaristen, han ristar litt på hovudet sitt. Eg skrup litt til, klimprar. Han løftar auga, står og lyttar.
- 20 Litt opp, seier han.
- Eg skrup litt opp, klimprar.
- Litt til, seier han.
- Og no begynner det å høyrast ganske reint ut.
- Nesten no, seier han. Litt til kanskje.
- 25 Eg skrup litt opp, klimprar.
- Litt ned, seier han.
- Eg skrup litt ned, klimprar.
- Det var no honen, seier han. Ta den heilt ned, så prøver vi igjen, seier han.
- Eg skrup strengen heilt ned. Han slår den opne tredje strengen sin. Eg begynner å
- 30 skru oppover. Eg høyrer at det nærmar seg. Det nærmar seg. Eg ser at han andre gitaristen nikkar. Eg skrup litt til. Og så høyrast det ganske reint ut.
- Nesten, seier han andre gitaristen.
- Eg skrup litt til, det blir surt, eg skrup meir og meir og eg høyrer snart at det nærmar seg igjen.
- Litt til.
- 35 Forsiktig no, seier han andre.
- Eg skrup enda litt til. Og eg høyrer strengen breste.
- Faen, seier eg.
- Den andre det, seier han andre.

40 Eg går bak igjen til gitarkassen, skal hente endå ein streng. Men eg ser at eg ikkje har fleire tredjestrengar. Eg ropar og seier at eg ikkje har fleire tredjestrengar igjen, eg må få låne ein, seier eg og han andre gitaristen går til gitarkassen sin og ser etter ein streng. Eg ser han stå og støtte det eine kneet sitt mot golvet og han rotar rundt nede i gitarkassen sin og leitar etter ein streng. Han ser mot meg.

45 Eg trur ikkje eg har, seier han.
Og han rotar vidare rundt i gitarkassen sin. Han reiser seg opp, ristar på hovudet sitt.
Eg har ikkje, seier han. Eg finn ikkje nokon tredjestreng.
Då må eg spele med fem strengar, seier eg.
Det går vel det, seier han.
Ja folk er jo alt komne, seier eg.
50 Det går det, seier han.

Jon Fosse, *Prosa frå ein oppvekst* (1994)

* honen: er et uttrykk som brukes enten alene eller i sammensetninger, så som “ka honen!” eller “honen ta deg!”. Uttrykket “Honen ta deg!” er en avledning av “hunden ta deg!”, som igjen kommer av “fanden ta deg!”. “Hunden” ble i gammel tid brukt som banneord i stedet for “fanden”.

2.

Hestene står i regnet

Når mitt sinn er fylt av drømmer,
mere dunkle, mere fjerne
mere ville, mere hete
enn mitt hjerte kan forstå,
5 vil jeg bare stå i regnet
slik som hester står i regnet
på en bred og saftig slette
mellom tunge fjell, som her.

Stå og kjenne kroppen suge
10 dette svale, sterke, våte,
som i strie strømmer siler
over ansikt, hår og hender.
Likne skogen der den suger,
som et barn, av himlens bryster.
15 Likne sletten, full av sødme,
sitrende av fromt begjær.

Slik som hester står i regnet,
lutende, med våte flanker,
og lar duft av muld og væte
20 drive sterkt og søtt i sinnet,
vil jeg stå og bare være
og la himmel-yret falle,
inntil tanken fri for feber
følger drømmene til klarhet
25 i en steil og stille ro.

Astrid Hjertenæs Andersen, *De unge søylene* (1948)
